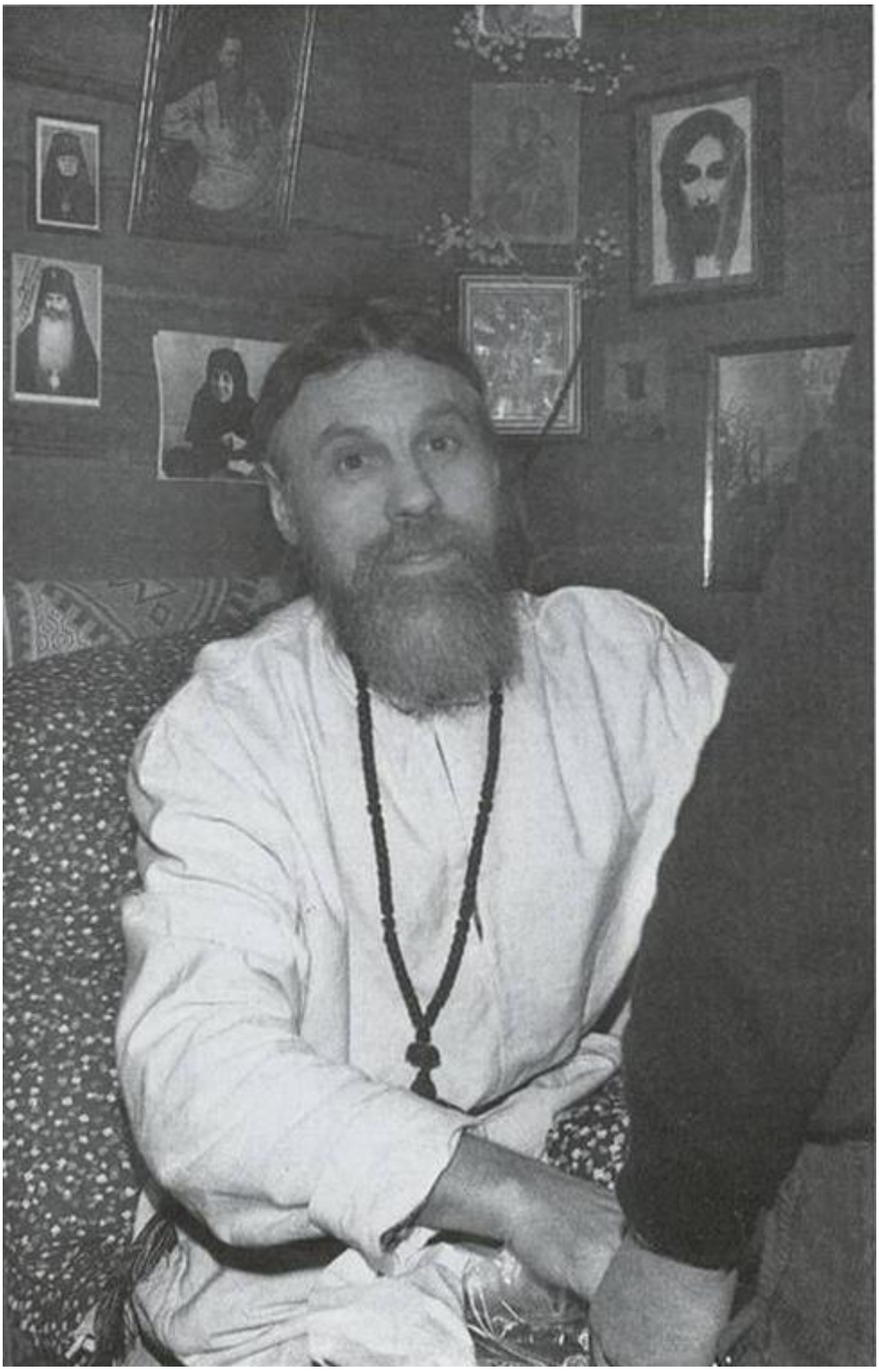
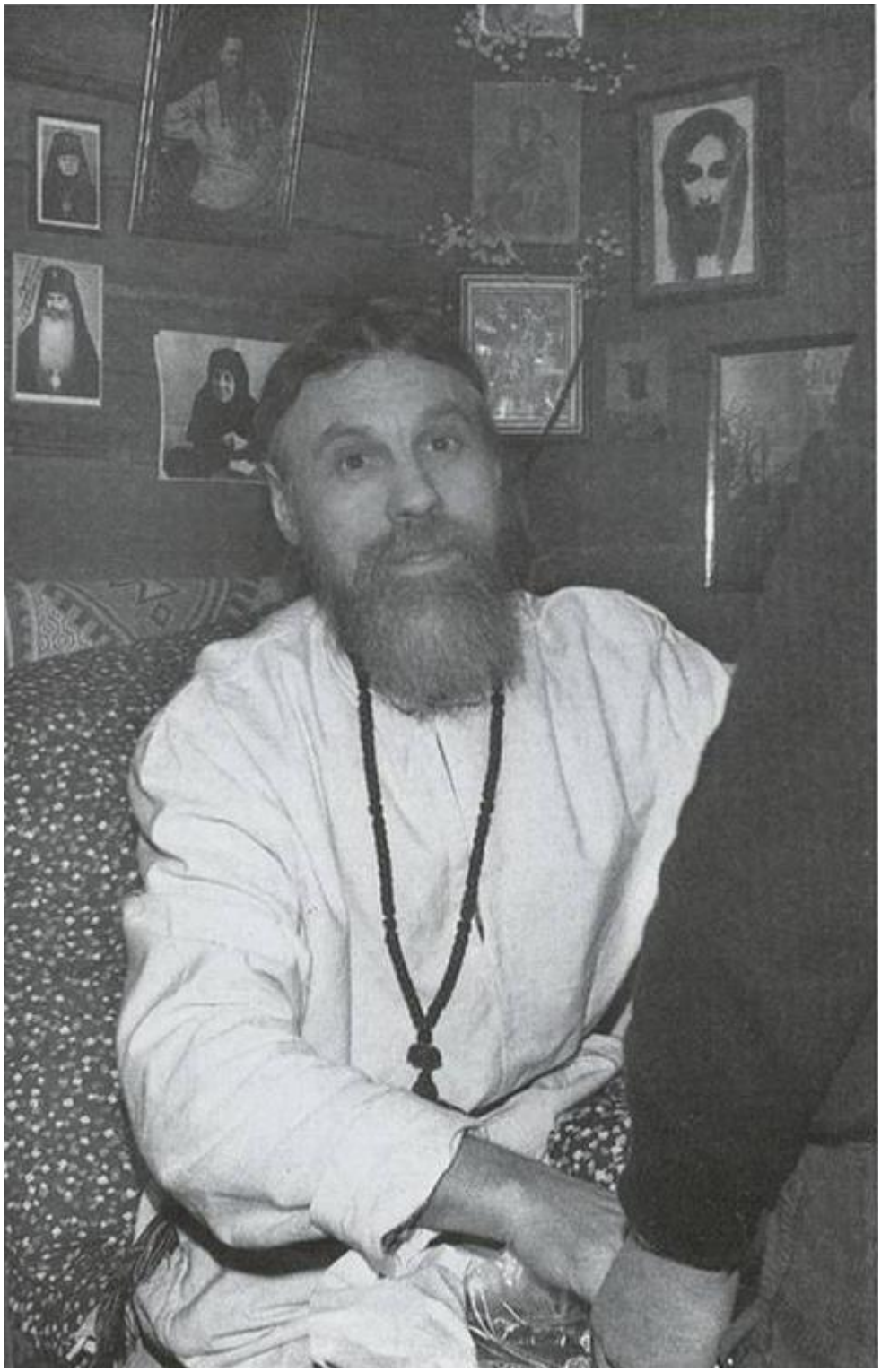
25 Οκτωβρίου 2026

Ο Γέροντας Βιτάλιος Νικολάγεβιτς Σιντορένκο

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Ο π. Βιτάλιος στην Λαύρα του Αγίου Σεργίου του Ραντονέζ, στην πόλη Σέργκιεφ Ποσάτ

Στην εικονογραφική παράδοση της Εκκλησίας της Γεωργίας υπάρχει μία εικόνα, που λέγεται «Δόξα Καθολικής Εκκλησίας της Γεωργίας». Στην εικόνα αυτή είναι ενσωματομένη όλη η πνευματική ιστορία της Γεωργίας. Σ' αυτή την εικόνα επικεντρώνεται όλη η πορεία, που διέγραψε ο λαός της χώρας από τις αρχές του

εκχριστιανισμού του ως τα χρόνια των τελευταίων δημιουργών της πνευματικής ανθήσεως.

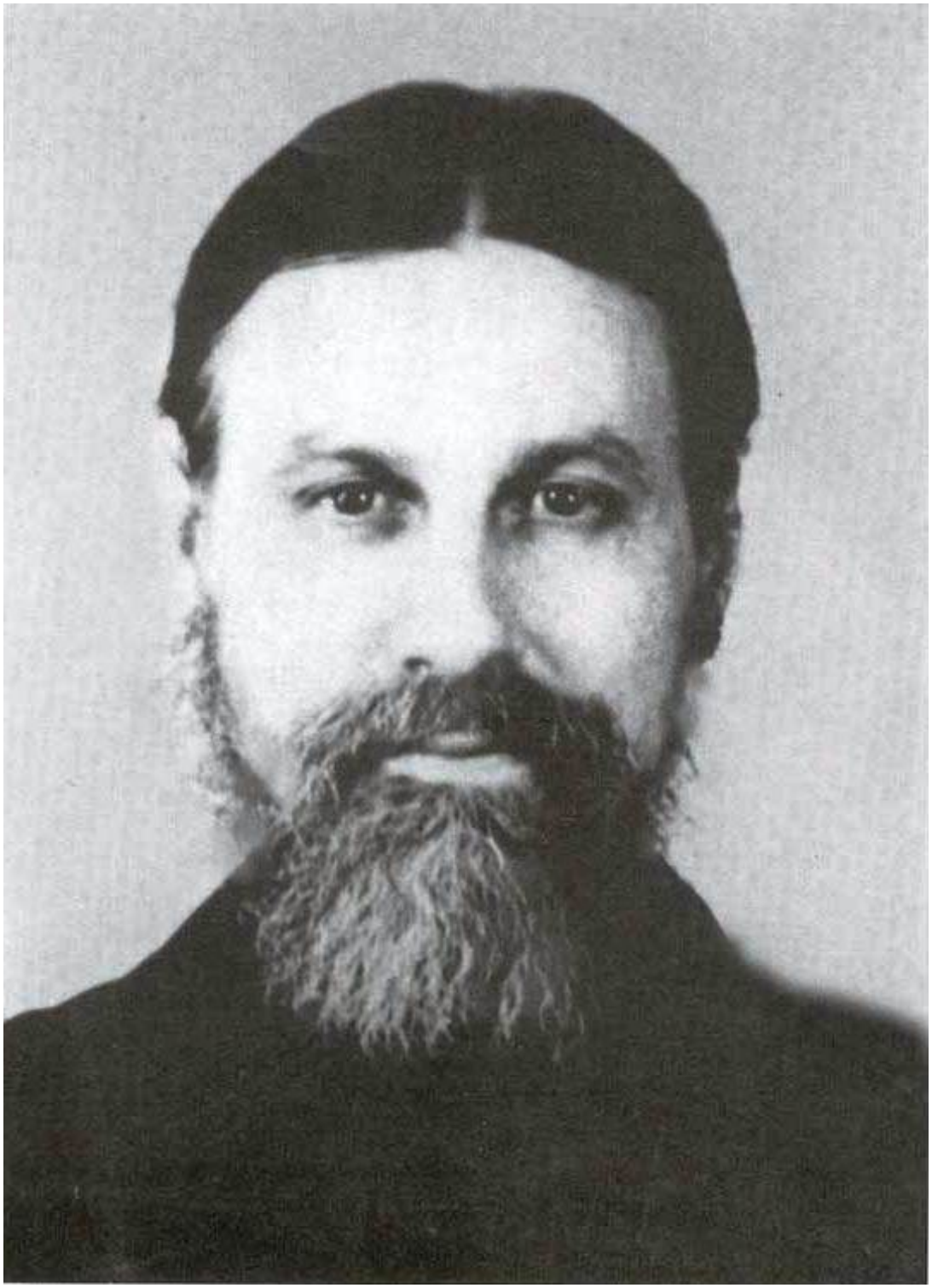
Τα γεγονότα, επεκτεινόμενα στο διάστημα δύο χιλιάδων χρόνων, έχουν τοποθετηθεί σε ένα μικρό πανί που οι πρώτοι φορείς του χριστιανικού φρονήματος είναι γείτονες με τους άξιους συνεχιστές τους. Μαζί με αυτούς στο περιορισμένο χρονικό διάστημα που απεικονίζονται στο πανί φαίνονται και οι μεγάλοι άνδρες και γυναίκες μάρτυρες και ομολογητές που στην συνείδηση των επίγειων συμπατριωτών τους φύλαξαν την Ορθοδοξία.

Από την στιγμή της δημιουργίας της εικόνας αυτής πέρασαν αρκετά χρόνια. Στο χρονικό διάστημα, έγιναν μεγάλα και θαυμαστά γεγονότα, που έχουν συμβεί μέσα σ’ αυτό. Μεγάλοι είναι και οι άνθρωποι που έζησαν σ’ αυτή την εποχή. Οι άνθρωποι αυτοί δεν υπόκειντο στην κοινή αρρώστια του καιρού. Βάδισαν το στενό δρόμο των Ευαγγελικών εντολών και δεν έκλεισαν τα μάτια τους μπροστά στο κακό αλλά ως γενναίοι πολεμιστές αντιστέκονταν σ’ αυτό.

Οι άνθρωποι που είναι γύρω μας δημιουργούν την ιστορία. Σήμερα η πνευματική ιστορία της Γεωργίας ζεί μεταξύ μας και οι δημιουργοί της είναι οι σύγχρονοι ενάρετοι άνθρωποι του Θεού. Η ζωή αυτών των ανθρώπων ομοιάζει με το φως που καταυγάζει τον κόσμο με την Ουράνια Λάμψη.

Περιπλανόμενοι στην έρημο των σημερινών πόλεων, όπως το φως για τον κόσμο, δεν μπορούν να κρυφτούν. Το φως των κατορθωμάτων τους οδηγεί, σαν άστρο, τους ανθρώπους σε δρόμους μετανοίας και σωτηρίας.

Οι αρχαίοι ασκητές, προβλέποντας την κατάπτωση της πίστεως στα έσχατα, έλεγαν: Θα ’ρθούν επάνω τους οι πειρασμοί και εκείνοι που θα μείνουν πιστοί θα είναι πιο μεγάλοι και από μας και από τους πατέρες μας. Είναι μεγάλο το κατόρθωμα αυτών που έμειναν πιστοί. Το μεγαλείο τους εμφαίνεται στις διάφορες στερήσεις και θλίψεις.

π. Βιτάλιος Νικολάγεβιτς Σιντορένκο. Φωτογραφία για το διαβατήριο. Τιφλίδα. Η δεκαετία του 70

Ο Γέροντας Βιτάλιος

Ο θαυμάσιος αυτός άνθρωπος, πυρπολήθηκε από την αγάπη προς τον Θεό και περισσότερο από όλα προσπαθούσε να υπηρετεί μόνο Εκείνον, στον οποίο έδωσε όλο τον εαυτό του.

Με την γεμάτη αυταπάρνηση αγάπη του δούλευε αυτός στα χωράφια του Κυρίου

και καλλιεργούσε τα λεπτά βλαστάρια των πολύτιμων ανθρώπινων ψυχών, προστατεύοντάς τα από τον μεσημεριανό καύσωνα, με την σκιά του και από την χειμωνιάτικη παγωνιά, με την ζεστασιά της αναπνοής του. Όλοι εμείς που μεγαλώσαμε με το γάλα της Θείας χάρης του, με την αγάπη μας βάζουμε τον πατέρα Βιτάλιο μεταξύ των μεγάλων εργατών του πνεύματος στην εικόνα «Δόξα καθολικής Εκκλησίας της Γεωργίας».

Η ταπείνωση ήταν η κυριώτερη αρετή του, την οποία ο πατήρ Βιτάλιος άκρως απέκτησε, και η αρετή αυτή προκαλούσε θαυμασμό και έκπληξη στο περιβάλλον του Γέροντα. Γι' αυτήν μάλλον και εδόθηκε σ' αυτόν η χάρη του Αγίου Πνεύματος, για την οποία απόδειξη είναι η γεμάτη αυταπάρνηση αγάπη του προς τον Θεό και τους ανθρώπους. Είναι αδύνατο να καθορίσει κανείς εξακριβωμένα πόσες ακόμα άλλες αρετές έκρυβε μέσα του αυτό το δοχείο του Αγίου Πνεύματος. Αυτό είναι γνωστό μόνο σ' Εκείνον, στον Οποίον αφιέρωσε όλη την ζωή του. Ο πατήρ Βιτάλιος Τον ακολούθησε, κρατώντας τον σταυρό του.

Ο Γέροντας όσο ήταν αυστηρός στον εαυτό του, τόσο εύσπλαχνος και ανεξίκακος ήταν προς τους ανθρώπους. Αυτός πολύ καλά καταλάβαινε πόσο δύσκολο είναι για τον σημερινό άνθρωπο, τον υποδουλομένον από το πλήθος των αμαρτιών και την γοητεία του κόσμου, να μπει στην αυλή της Εκκλησίας. Συχνά μετά από εξομολογήσεις που ειχε δεχτεί ο πατήρ Βιτάλιος για πολύ καιρό ήτανε άρρωστος και αρκετές φορές εξ αιτίας τους οδηγήθηκε στο χειρουργείο. Με αυτόν τον τρόπο του ελέους και της αγάπης ο Γέροντας άνοιγε τον δρόμο στην Εκκλησία για όλους που ήθελαν να μπουν, ενώ ο ίδιος ασθενούσε, και ενίοτε πολύ σοβαρά.

Η άγάπη του όμως δεν σταμάτησε μόνο σ' αυτό.

Άρρωστος, με πρόσφατες ραφές, (ο Γέροντας στις εγχειρίσεις έχασε σχεδόν όλο το στομάχι), μόλις και μετά βίας περπατώντας, τριγύριζε την νύχτα το νοσοκομείο και παρηγορούσε τους ασθενείς, πολλοί από τους οποίους δεν είχαν αρκετή φροντίδα εκ μέρους του προσωπικού. Περπατώντας ο ίδιος με πολλές δυσκολίες, εκτελούσε τα συνηθισμένα καθήκοντα των νοσοκόμων, στην υποχρέωση των οποίων ήτανε η επίβλεψη των ασθενών που δεν μπορούσαν να μετακινούνται.

Πρώτες πληροφορίες για τον Γέροντα Βιτάλιο εμείς λάβαμε στο μοναστήρι Πσκόβο – Πετσέρσκι. Ένας διάκονος μας έδειξε τον Γέροντα «από την Γεωργία», όπως είπε, και αποκάλυψε το εξής: Όταν ο πατήρ Βιτάλιος ήταν ακόμα δόκιμος, έδεσε τον εαυτό του με αγκαθωτό σύρμα και μάλιστα τόσο γερά, που με κάθε ένταση του σώματός του τα αγκάθια μπήγονταν στη σάρκα και απ' αυτήν έσταζαν σταγόνες αίματος. Στην ερώτηση, γιατί είναι λερωμένο το ράσο του το απέδιδε

στην ακαταστασία του.

Έτσι κρατούσε τα κατορθώματά του, κρύβοντάς τα από τους ανθρώπους, πολεμώντας τα πάθη του και εξασκούμενος στην υπομονή. Μόνο όταν πρόσεξαν πώς στην παλάμη του ξεράθηκαν αίματα αποκαλύφθηκε η άσκησή του, και ο Γέροντας αναγκάσθηκε να βγάλει το σύρμα.

Ο πολυέλεος Θεός μας, θέλοντας την σωτηρία κάθε ψυχής και ξεσκεπάζοντας την δολιότητα της ψεύτικης ταπείνωσης άφησε κάποιους ανθρώπους στην πονηρή σκέψη τους να καταστρέψουν τον νεαρό ασκητή. Οι ζηλόφθονοι τον χτύπησαν στο κεφάλι του, τον έβαλαν σε ένα μεγάλο τσουβάλι και κρυφά, καλυπτόμενοι από το σκοτάδι, τον πέταξαν σε μια άβυσσο. Πέρασε λίγη ώρα και στην μονή ήρθαν, κάποιοι κυνηγοί κουβαλώντας μαζί τους καταπληγωμένο αλλά ζωντανό τον μάρτυρά μας. Όταν ο Γέροντας συνήλθε του ζήτησαν να δείξει τους δράστες. Αυτός όμως απάντησε ότι δεν θυμάται τα πρόσωπά τους. Η συμπεριφορά του συγκίνησε βαθιά τους κακούργους και αυτοί μετάνοιωσαν πραγματικά και άρχισαν μια ενάρετη ζωή....

Από μικρό παιδί, ακούγοντας την πολύ πιστή μητέρα του, έμαθε το αγοράκι για τον Θεό, για τους αγίους Του και τους μάρτυρες. Πολύ συχνά δεν ήθελε να φάει πριν ακούσει κάτι από την επίγεια ζωή του Κυρίου μας ή από τους βίους των αγίων....

Από τα μικρά του χρόνια αισθανόταν συμπάθεια προς τους δυστυχισμένους ανθρώπους. Αρκετές φορές το φαγητό που μαγείρευε η μητέρα του το έπαιρνε κρυφά από το σπίτι και το μοίραζε στους φτωχούς....